

Meninger, som han refererer som Professor Maahns. Saa er der mange andre interessante Ting og mange Bestemmelser.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem bad kun om Ordet for en kort Bemærkning.

Tang: Det er kun som Svar paa, hvad der kom fra Middelfart. Men det skal maaske staa hen ubesvaret.

B. Solum: Jeg syntes, at det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup) sagde, at det var for min Skyld, at Lovforslaget ikke kom videre. Det maa jeg protestere bestemt imod; jeg vilde ønske, at Forslaget var kommet til anden Behandling her i Thinget, saa det kan ikke have været for at føie mig, at man har undladt det.

Thorup: Jeg haaber, at alle ærede Medlemmer af det Udvalg, der først behandlede Sagen, kunne konstatere, at mine Udtalelser vare ganske korrekte.

Da ikke flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Thorup: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Formanden (Høgsbro): Da jeg antager, at vi efter den nu førte Forhandling ville kunne komme hurtig over det næste Forslag, skal jeg gaa over til den sidste Sag paa Dagsordenen.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 7de April 1876 om den offentlige Fred paa Folketirkens Selligdage.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2611—14).

Lovforslaget sættes under Forhandling.

Berg: Jeg skal ikke optage Debatten om, hvorvidt Staten kan forsvare at vedtage denne Lov eller forsvare ikke at vedtage den, rettere sagt, inden at komme i Strid med Kirkeretten. Jeg tror nok, at det ærede Medlem fra Middelfart (Hemming Jensen) har lagt for meget ind i den 2den Bog af Kristian den 5tes danske Lov og derved uddvidet Fordringerne til Kirkens Medlemmer, gjort dem videre end, hvad der egentlig er rettelig Tilfældet. Skulde vi søge at bringe Statslovgivningen i Overensstemmelse med de kirkelige Forskrifter og Love, maatte vi til at reformere i en overordentlig høj Grad. Men er hele denne Tale ikke en Wildfarelse, en Misforstaaelse, den Misforstaaelse nemlig, at Staten er Kirken, og Kirken er Staten? Jeg vil gjerne tro, at vi ikke komme rationelt ud af dette, forinden vi komme til at skille Kirken fra Staten. Staten giver sine Love for Borgerne, og Kirken giver sine Love for sine Medlemmer ifølge den Ordning, den frit har, uafhængig af Statsmagten. Men med Hensyn til det Spørgsmaal, der her ligger for i dette Lovforslag, kan jeg ikke sjonne rettere, end at Folkethingets Medlemmer ikke behøve at fordybe sig i de Kirkeretslærdes Fremstillinger af, hvad de menes er eller bør være Kirkeret for den danske Folkekirke. Det er et rent borgerligt Spørgsmaal, som det forekommer mig, at vi kunne ganske behandle, som det nu er passende og rigtigt for Samfundsforholdene, som de ere her til Lands. Nu forekommer det mig, at man ved Behandlingen af det foregaaende Lovforslag for meget stødte Bestemmelser til Side, som indeholdes i dette Lovforslag og ere udeladte i det foregaaende. Bestemmelserne i §§ 6 og 7 bleve berørte, men de bleve næppe stærkt betonedede som Fordringer, og jeg vil dog henstille selv til dem, der kun forlange et Minimum i de omhandlede Spørgsmaal, at fastholde disse Forslag om Grundlovsdagens og Valgdagens Frihed efter de Bestemmelser, der her ere foreslaaede. Men jeg sjonner ikke rettere end, at man med god Villie — og den forudsættes — ogsaa maatte kunne komme den Hovedbestemmelse imøde, som findes i § 1. Thi det kan jo ikke nytte at negte det, at det ærede Medlem, der talte ved Behandlingen af den forrige Sag, har Ret i, at Arbejdsforholdene ere saaledes paa mange Felter her, at Arbejderne ikke have Frihed til at vælge deres Fridage. Hvad der kan gøres i den Henseende, vil jeg derfor meget anbefale, at det høitæredede Udvalg søger at faae ud deraf. Thi det kan jo nok sjonne, at naar nu Rjømæn-